

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: J. N., narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2020, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2020, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. „X“, jímž žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce nebyl invalidní, když jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pouze o 30 %.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. V žalobě žalobce konstatoval, že dne 3. 10. 2019 opětovně podal žádost o invalidní důchod, jelikož se jeho zdravotní stav v důsledku věku a výkonu práce stále zhoršuje. Namítal špatné posouzení svého zdravotního stavu, zejména spočívající v absenci samotného vyšetření při jednání a výběru jen dílčí změny zdravotního stavu namísto komplexního posouzení a zohlednění stavu pravého ramene po operaci. Podle žalobce byl posudek vypracován předem. Žalobce zdůraznil, že po operaci ze dne 26. 9. 2019 nemůže vykonávat jakoukoli činnost a už vůbec ne pracovní, neboť mu při práci v rameni přeskakuje vazivo, kloub je po výkonu doposud bolestivý a bez analgetik nemůže svou práci vykonávat. Uvedl, že po ozdravném pobytu v lázeňském zařízení se mu zhoršil stav bederní páteře, přičemž z posledního nálezu je zřejmé, že problémy s páteří budou znatelně horší, což podle žalobce jsou. Žalobce konstatoval, že mu ošetřující lékař nedoporučil pracovní zátěž, zvedání a nošení břemen. Uzavřel, že celkový zdravotní stav mu neumožňuje soustavně vykonávat pracovní činnost operátora kvality, která jej uvedla do stavu, kdy musel podstoupit dvě operace.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření připomněla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku o invaliditě ze dne 19. 2. 2020, podle kterého v případě žalobce nejde o invaliditu ve smyslu zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce pouze o 30 %. Žalovaná zdůraznila, že rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu může být pouze jedna a ostatní mohou být zhodnoceny jen navýšením o maximálních 10 %, což je i žalobcův případ. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že opomenula postižení jeho ramene, a poukázala na odůvodnění zmíněného posudku ze dne 19. 2. 2020. Žalobcovu tvrzení o neprohlédnutí posudkovým lékařem a předpřipraveném posudku označila žalovaná za absurdní. S ohledem na námitky žalobce žalovaná navrhla provedení důkazu posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“).

Další podání žalobce

4. V podání datovaném dnem 1. 1. 2021, doručeném soud dne 11. 1. 2021, žalobce uvedl, že s posudkem posudkové komise nesouhlasí a nadále trvá na podané žalobě. Zdůraznil, že zdravotní stav měl být posouzen v době jeho žádosti o invaliditu, tj. 3. 10. 2020 (*myšleno patrně 3. 10. 2019, pozn. soudu*).

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 11. 5. 2021 žalobce trval na tom, že při posuzování invalidity dne 14. 11. 2019 nebyl prohlédnut a posudek byl připraven předem. Podotkl, že stav bederní páteře byl posuzován podle starých zpráv a nebylo přihlédnuto k tomu, že byl čerstvě po operaci ramene. Pooperační léčba nadále trvá, stejně jako bolesti. Podle žalobce nebylo zohledněno, že v práci musí zvedat břemena, a to ze země až nad hlavu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Konstatoval, že z důvodu svého zdravotního stavu není schopen tuto práci vykonávat a hrozí mu ztráta zaměstnání. Poznamenal, že bude řešit otázku možné nemoci z povolání. Žalobce dále uvedl, že v propouštěcí zprávě z nemocnice je uvedeno, že nemá zvedat břemena. Žalobce se nikdy nevyhýbal práci, nicméně nyní v důsledku zhoršení zdravotního stavu již tuto práci nezvládá. Uvedl, že během posledních dvou let absolvoval tři operace a další bude následovat kvůli artróze v lokti. Upozornil také na novou lékařskou zprávu MUDr. K. Poznamenal, že kdyby měl invalidní důchod, mohl by si sehnat méně placenou práci. Posudková komise podle žalobce při jednání nechtěla žádné nové nálezy a posuzovala zdravotní stav jen podle starých lékařských zpráv, ačkoli se stav páteře zhoršil. V současnosti je jeho rameno ve velmi špatném stavu a jeho celkový stav zhoršuje také artróza III. stupně v lokti, která bude řešena operativně. Podle žalobce mu stav po operaci ramene neumožňoval výkon práce, což nebylo v posudcích zohledněno.

6. Pověřená pracovnice žalované při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě. S ohledem na závěry posudku posudkové komise, který shledala úplným, objektivním a přesvědčivým, navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
7. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2020 včetně protokolu o jednání posudkové komise a usnesení posudkové komise ze dne 15. 2. 2021, e. č. SZ/2020/426-UL-26, o opravě vady posudku.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o invalidní důchod bylo vydáno na základě posudku o invaliditě vypracovaného dne 14. 11. 2019 posudkovým lékařem MUDr. P. O., CSc., pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem. Tento lékař při prohlídce dne 14. 11. 2019 posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v příloze vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), a to konkrétně v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí podle posudkového lékaře 20 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu zvyšuje o 10 %. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 25. 11. 2019 výše citované rozhodnutí, jímž zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu, neboť jeho pracovní schopnost poklesla vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 30 %, přičemž pojištěnec je invalidní, jestliže pokles jeho pracovní schopnosti činí nejméně 35 %.

11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 19. 2. 2020, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem (dále jen „LPS“) MUDr. D. H. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla ke shodnému závěru, který je obsažen již v posudku o invaliditě ze dne 14. 11. 2019, tj. že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posouzení invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí podle posudkové lékařky 20 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu zvyšuje o 10 %. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 3. 2020, kterým byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019 s odůvodněním, že pro vznik invalidity nejsou splněny podmínky, neboť pokles pracovní schopnosti u žalobce činí 30 % a pro vznik invalidity je nutné, aby nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
12. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“* Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že *„[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“* V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

14. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že „[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“ V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
15. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že „[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“
16. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že „[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“
17. V projednávané věci byly žalobcova žádost o invalidní důchod i jeho námitky zamítnuty s odůvodněním, že z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 30 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod je však nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
18. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky alespoň prvního stupně invalidity, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto se soud touto otázkou nezabýval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobce, pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. K. B., MUDr. I. S. (odbornost – fyziatrie a rehabilitační lékařství) a tajemnice L. W.], posudek ze dne 14. 12. 2020 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a vyšetření žalobce při jednání posudkové komise. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla komise k dispozici. Na základě posouzení žalobcem předložené lékařské zprávy MUDr. A. S. ze dne 10. 3. 2020, spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, spisové dokumentace námitkového řízení a vlastního vyšetření žalobce při jednání dne 14. 12. 2020 dospěla posudková komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 6. 3. 2020) žalobce nebyl invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něj byl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 30 %.
21. Posudková komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je chronický polytopní vertebrogenní algický syndrom páteře na podkladě degenerativních změn bez senzomotorického výpadku. Posudková komise hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly XIII – postižení svalové a kosterní soustavy, oddílu E – dorzopatie a spondylopatie, položky 1 – bolestivý syndrom páteře včetně, stavů po operaci nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezu meziobratlových plotének, podpoložky 1b – s lehkým funkčním postižením, postižení zpravidla více úseků páteře, polytopní blokády s omezením pohyblivosti, svalové dysbalance, porucha statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez známek poškození nervu, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi. Pro toto zdravotní postižení stanovuje vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10 až 20 %. Posudková komise zvolila horní hranici tohoto rozmezí (20%) a vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu a postižení pohybového aparátu dominantní horní končetiny posudková komise podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity tuto hodnotu zvýšila o 10 % na celkových 30 %. Posudková komise vysvětlila, že stav pravého ramene odpovídá kapitole XIII, oddílu A, položce 1a (srov. usnesení posudkové komise ze dne 15. 2. 2021, e. č. SZ/2020/426-UL-26, o opravě vady posudku) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s mírou poklesu pracovní schopnosti 10 %. Posudková komise uzavřela, že žalobce je schopen vykonávat práci technika s režimem vertebropata bez zvedání a nošení těžkých břemen a práce v nepříznivých klimatických podmínkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Soud zhodnotil citovaný posudek posudkové komise ze dne 14. 12. 2020, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že posudek byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři posudkové komise přitom shodně jako posudková lékařka LPS a posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem vyhodnotili, že žalobce není invalidní, neboť míra poklesu jeho pracovní schopnosti nečiní nejméně 35 %, ale pouhých 30 %. Jednoznačně se shodli i v otázce určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a v jejím podřazení pod konkrétní ustanovení přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, kdy podle jejich shodných názorů jde o postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posouzení invalidity. Z pohledu soudu je proto předmětný posudek úplný a přesvědčivý.
23. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl posudek posudkové komise ze dne 14. 12. 2020 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná, ani samotný žalobce poté, co byli s citovaným posudkem seznámeni. Zdravotní stav žalobce byl posouzen dvěma na sobě nezávislými posudkovými lékaři i posudkovou komisí, přičemž všichni dospěli ke shodnému posudkovému závěru, že žalobce není invalidní, shodli se též na hodnocení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti a samotné míře poklesu pracovní schopnosti. Soud nemá pochybnost o správnosti lékařských závěrů posudkových lékařů, neboť posudkové závěry se ohledně naplnění, resp. nenaplnění předpokladu invalidity, tj. poklesu míry pracovní schopnosti žalobce nejméně o 35 %, nelišily.
24. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje s ustálenou judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, publ. pod č. 150/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
25. Soud nijak nezpochybňuje existenci ani dlouhodobost zdravotních obtíží žalobce, které nepochybně působí komplikace a omezení v jeho životě, včetně možné ztráty zaměstnání, nicméně zdůrazňuje, že přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, což se v tomto případě nestalo, neboť oba posudkoví lékaři ve správním řízení i posudková komise v soudním řízení shodně vyslovili, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činí pouze 30 %. Posudek posudkové komise podle názoru soudu představuje dostatečnou odpověď na jednotlivé námitky přednesené žalobcem, který svůj zdravotní stav hodnotí výhradně subjektivně, zatímco posudkoví lékaři předkládají hodnocení objektivní, vycházející z aktuální zdravotní dokumentace (nikoli pouze ze starších lékařských zpráv) a jejího odborného medicínského posouzení.
26. Namítá-li žalobce, že jeho zdravotní stav měl být posuzován v době jeho žádosti o invalidní důchod (tj. k 3. 10. 2019), soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Soud v tomto soudním řízení přezkoumával rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalované ze dne 6. 3. 2020, a proto mohl hodnotit žalobcův zdravotní stav výhradně k tomuto datu, což učinila rovněž posudková komise.

27. K žalobcově námitce, že ve správním řízení nebyl přímo vyšetřen posudkovým lékařem, který měl posudek připraven předem, soud konstatuje, že žalobce byl řádně vyšetřen posudkovou komisí dne 14. 12. 2020 a jeho zdravotní stav byl zhodnocen komplexně, tudíž ani případné tvrzené pochybení posudkového lékaře ve správním řízení není relevantní.
28. Pokud žalobce poukazoval na svá další zdravotní postižení, soud připomíná, že podle § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity musí být nejprve určeno to zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti, následně se u takto zjištěného zdravotního postižení stanoví míra poklesu pracovní schopnosti a ostatní zdravotní postižení mohou být zohledněna pouze zvýšením horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro hlavní zdravotní postižení postupem podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Přesně tak obě posudkové lékařky i posudková komise postupovaly, tedy v maximální možné míře vzaly v potaz žalobcův celkový zdravotní stav a zhodnotily veškerá kritéria, která bylo při posuzování žalobcovy invalidity možné zohlednit.
29. K poznámce žalobce, že mu ošetřující lékař nedoporučil pracovní zátěž, zvedání a nošení břemen, soud připomíná, že k hodnocení zdravotního stavu pro účely rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem jsou povoláni výhradně posudkoví lékaři, tj. lékaři specializovaní na posudkové lékařství, a dále posudkové komise (v nichž musí být lékař s touto odborností zastoupen), nikoli praktičtí lékaři či specialisté s jinou odborností. Lékařské zprávy a nálezy pocházející od praktických lékařů i od odborných lékařů bez specializace na posudkové lékařství tak mohou sloužit pouze jako podklady pro posouzení zdravotního stavu ze strany posudkových lékařů či posudkových komisí, kteří jsou jako jediní povoláni k tomu, aby posoudili rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti a stanovili míru poklesu pracovní schopnosti. Toto posouzení v případě žalobce vyústilo v řádně odůvodněný závěr, že nejedná ani o invaliditu prvního stupně, a subjektivní přesvědčení žalobce či jeho odborného lékaře na tom nemůže nic změnit.
30. Žalobcovo tvrzení, že posudková komise při jednání nechtěla žádné nové nálezy a posuzovala zdravotní stav jen podle starých lékařských zpráv, ačkoli se stav páteře zhoršil, nebylo podle názoru soudu podloženo žádným důkazem a navíc neodpovídá obsahu předmětného posudku, v němž posudková komise zhodnotila i žalobcem předloženou lékařskou zprávu MUDr. A. S. ze dne 10. 3. 2020.
31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním řádem či vyhláškou o posuzování invalidity. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. Pro úplnost soud směřem k žalobci poznamenává, že s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo možné vycházet toliko ze zdravotního stavu, který existoval v době rozhodování žalované, tj. ke dni 6. 3. 2020, a případné zhoršení zdravotních obtíží, ke kterému mohlo dojít po tomto datu, popřípadě vznik nových zdravotních obtíží, nemohou být v tomto řízení nijak zohledněny. Soud je totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. výslovně vázán tím, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a nemůže tudíž brát v potaz změny zdravotního stavu, jež nastaly později. Žalobce tak má možnost poukazovat na případné zhoršení svých zdravotních obtíží, které nastalo po 6. 3. 2020 a které by měl mít řádně zdokumentováno lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Dále soud konstatuje, že důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným k tomu příslušnými posudkovými lékaři, resp. posudkovou komisí, kteří jsou povoláni k tomu, aby zhodnotili zdravotní stav, určili rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti i samotnou míru poklesu pracovní schopnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. května 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.